

Amy Jones

FEA MO US

ROMAN

Jong, beroemd,
en op de rand van de afgrond

Amy Jones
FAMOUS

De Fontein

Mags

November 2014

'Barometer'

Mags had niet verwacht dat het zo druk zou zijn in de club. Bij hun vorige optredens in New York had de band niet veel publiek getrokken. Maar een paar weken geleden was het nieuwe album van Align Above uitgekomen en vanavond hing er een elektrisch geladen spanning in de lucht, een gevoel dat ze niet kon verklaren. In de artiestenfoyer dronk ze een halve fles whisky en rookte ze drie joints voor ze in een roes het podium op stommelde met een lijf dat warm en koud tegelijk was; ze zweette en toch had ze kippenvel.

'Ik voel me prima,' zei ze tegen Emiko, haar manager, die Mags' gezicht tussen haar twee handen nam en in haar ogen staarde alsof ze in de toekomst probeerde te kijken. 'Dit is wat ik nodig heb. Dit is wat ik doe.'

Ze zong. Ze moest gezongen hebben, want de mensen juichten haar toe – zo veel mensen dat het publiek één grote, gekleurde massa werd waarin schimmige menselijke silhouetten deinden. Stuurloos maakte ze oogcontact met een knappe Aziatische jongen terwijl ze 'Barometer' zong, een nummer dat ze over Sam had geschreven en dat nog zo nieuw was dat ze het maar één keer live hadden gespeeld. Tot haar verrassing zong de jongen het liedje mee terwijl hij haar met zo veel openlijke bewondering aanstaarde dat ze er de rillingen van kreeg. '*You will rise, I will rise, like a barometer*,' zong ze en zijn mond bewoog met de hare mee, bijna alsof hij haar stem opeiste, zich de woorden toe-eigende op een manier waarvan ze even schrok, zodat ze de microfoon losliet en haar stem al wegstierf voor ze klaar was met haar tekst.

Na het concert stond hij op haar te wachten in de gang voor de arties-

tenfoyer. Hij was nog heel jong, een nonchalante tiener met hertenogen, dure sneakers en een haarlok die over zijn voorhoofd viel. Omdat ze de put al meedogenloos voelde trekken, het gapende zwarte gat dat ze na elk optreden probeerde te ontvluchten, drukte ze zich tegen hem aan. De vormen van zijn lichaam pasten tegen de hare op een manier die vertrouwd en vreemd tegelijk was, alsof je in de schoenen van iemand anders stapt.

‘Heb jij een plek waar we naartoe kunnen?’ vroeg ze met haar lippen vlak bij zijn oor, dat bijna onzichtbaar meebewoog toen ze ertegen ademde.

‘Mijn huis,’ zei hij en ze kon merken hoe nieuw die woorden nog aanvoelden in zijn mond, hoe fijn hij het vond om ze uit te spreken.

Ze zaten al in de Uber voordat ze twijfels begon te krijgen en besepte te laat dat hij niet eens in de buurt kwam van wat ze wilde. Maar pas toen ze in zijn huis waren en zij alle videocamera’s zag, wist ze dat ze een enorme fout had gemaakt.

‘Hé, ik ben geen viezerik of gestoorde gek. Ik zweer het,’ zei hij en zijn hertenogen werden dof van bezorgdheid toen zij een stap in de richting van de deur zette. ‘Het komt door die stomme realityshow waar ik in zit. Die camera’s laten ze hier de hele tijd staan.’

‘Realityshow?’ Mags begon al te ontzuchten, en het enige wat ze zag waren knipperende lampjes, rood, groen en blauw, en kabels die als worstelende slangen over de vloer kronkelden. Ze had ineens het gevoel alsof de hele wereld naar haar keek, alsof iedereen door het oog van de lens tot in het diepst van haar ziel kon kijken.

‘Ze staan nu niet aan, echt waar,’ zei de jongen. ‘Zie je?’ Hij raapte het snoer van een camera op en liet zien dat het nergens aan vastzat. Mags besepte dat de knipperende lampjes alleen in haar hoofd zaten. ‘Er is een schema. Ze staan alleen aan als de crew hier is.’

Mags stapte voorzichtig naar de camera toe, alsof het een wild dier was dat ze uit haar hand wilde laten eten. Ze voelde aan de bovenkant van de lens. Er lag een dun laagje stof op, dat ze er zachtjes af blies. ‘Dat ziet er niet zo echt uit,’ zei ze.

De jongen lachte zenuwachtig. ‘Is het ook niet,’ zei hij. ‘Niets is echt aan een realityprogramma, geloof me.’

Ze liep door de kamer terwijl ze de ogen van de jongen op haar voelde rusten. Die realityshow verklaarde in elk geval het appartement – spaar-

zaam maar smaakvol ingericht, met hoge plafonds en kale bakstenen, een pooltafel aan de ene kant van de woonkamer en een hele rij dure gitaren langs de muur ertegenover. Ze liep erheen en pakte er een, en ze was al aan het tokkelen voor ze besepte dat het een vintage Gibson Les Paul Standard Sunburst was. Gesigneerd.

‘Van Eric Clapton geweest,’ zei de jongen en hij haalde zijn schouders op. ‘Heb ik vorig jaar op een veiling gekocht.’

Mags liet haar vingers over de snaren glijden. Die gitaar had waarschijnlijk meer gekost dan de volledige uitrusting van Align Above. Toch leek de jongen zich er niet druk over te maken – hij kwam de gitaar niet snel uit haar handen trekken, bewaarde hem niet achter slot en grendel. ‘Speel je hier echt op?’ vroeg ze.

‘Wat heb je aan een gitaar als je er niet op speelt?’ Hij nam hem van haar over en begon zacht te tokkelen. O nee, dacht Mags, niet doen als-jeblijft. Maar toen begon hij te zingen, zacht en ernstig, en ze kon niets anders doen dan er hulpeloos naar zitten luisteren. Ze wist niet of ze moest lachen of huilen. Het was tenminste niet een van haar eigen nummers. Zo te horen was het iets wat hij zelf had geschreven, waarschijnlijk in een periode dat hij veel naar melancholische muziek luisterde, Bon Iver of The National. Toen hij ophield met zingen glimlachte ze naar hem en ze kuste hem voor hij aan zijn volgende nummer kon beginnen, met de gitaar tussen hen in, de snaren tegen haar buik gedrukt.

Later kwam Mags in het donker het bed van de jongen uit en liep ze naakt naar de badkamer. Ze spetterde koud water in haar gezicht en probeerde niet naar haar rode ogen in de spiegel te kijken. Met verwarde gedachten liep ze vervolgens rond door het appartement. Ze liet haar handen over de kale bakstenen glijden, op weg naar het balkon om naar de lichtjes van Tribeca te kijken en zich af te vragen hoe het zou zijn om hier te wonen, om dit leven te leiden.

Mags was nog niet halverwege de woonkamer toen ze haar zag, door de glazen balkondeuren heen: een vrouw met alleen een T-shirt en ondergoed aan, die op het muurtje van het balkon klom en haar bleke huid aan het beton schaaftte toen ze op de rand ging staan. Mags pakte een deken van de bank, een ding van kriebelige wol dat groot genoeg was om zich mee te bedekken, en liep snel naar het balkon. De wind sloeg haar in het gezicht toen ze de deuren opentrok, vol roest en smog.

Zodra de deuren openstonden, besepte ze dat ze geen idee had wat ze moest doen. Ze probeerde zich te herinneren hoe hoog ze zaten: op de vierde verdieping? De vijfde? Hoog genoeg, in elk geval.

‘Hallo,’ zei Mags zacht.

De vrouw draaide zich naar haar om en Mags zag dat ze nog maar een meisje was, nauwelijks boven de twintig. Ze had iets vaag bekends. Ze had opvallend blauwe ogen en witblond haar dat heel kort was afgeknipt, op zo’n lukrake manier dat Mags dacht dat ze het zelf had gedaan. Ze droeg een T-shirt met een elfje erop, waarschijnlijk een figuur uit een tekenfilmserie die Mags nooit had gezien. Zelfs nu ze in wankel evenwicht op de rand stond, hield ze haar rug heel recht, haar hand op haar heup, haar hoofd in een perfecte fotomodellenhoek van 45 graden, terwijl ze Mags aankeek met een lichte nieuwsgierigheid in haar ogen.

‘Ben jij het,’ zei de vrouw. Ze streek met haar handen over haar bovenbenen alsof ze haar zweethanden wilde afvegen. Heel even dacht Mags dat ze haar een hand zou geven, maar toen sloeg ze haar armen voor haar borst, zodat het tekenfilmelfje geen hoofd meer had. ‘Wat doe je hier?’

Mags zei even niets. Ze was bang dat de waarheid de vrouw over de rand heen zou duwen. ‘Ben je van plan om te springen?’ vroeg ze in plaats daarvan.

De vrouw stak haar teen over de richel en haar ogen gingen naar de straat in de diepte. Toen trok ze haar voet terug en draaide ze zich om naar Mags. ‘Ben je bloot onder die deken?’

Mags keek even naar haar ronde kuiten en blote voeten onder de deken, die tot net boven haar knieën kwam. ‘Ik denk zo dat kleren zoeken niet mijn topprioriteit was toen ik je op dat muurtje zag klimmen.’

De vrouw kneep haar ogen een beetje dicht en sloeg haar armen nog steviger voor haar borst. ‘Je hebt het met Val gedaan,’ zei ze.

Val. Mags kende de naam van de jongen wel, maar het was zoveel makkelijker om aan hem te denken als ‘de jongen,’ alsof hij de enige was. Maar nu. Val. Ze knikte.

‘Goed zo. Mijn broer is gek op je, weet je. Hij praat al weken over niets anders dan jullie concert van vanavond.’

‘Is hij je broer?’ vroeg Mags.

‘We zijn allebei geadopteerd,’ zei de vrouw. ‘Dat weet iedereen. Jij weet het ook.’ Ze zweeg even. ‘Of dacht je misschien dat ik zijn vriendin was.’

‘Nee,’ zei Mags, en ze besepte dat ze dat inderdaad niet had gedacht. Maar

ze wilde niet meer over Val praten. En ze was het spuugzat om over zichzelf te praten. Ze was zichzelf spuugzat, in allerlei opzichten. Het maakte haar misselijk. ‘Kunnen we weer terug naar wat jij op dat randje doet?’

‘Ik weet vrij zeker dat ik ga springen,’ zei de vrouw, zonder dramatisch of pathetisch te doen. Ik. Ga. Springen.

‘Vrij zeker?’

‘Heel zeker.’ Ze spreidde haar armen, als een adelaar die gaat opstijgen.

Mags dacht aan alle dingen die ze zou kunnen zeggen. Nee. Niet doen. Je hebt zo veel om voor te leven. Maar had ze dat? Hoe kon zij dat weten? ‘Hoe heet je?’ vroeg ze dus maar, om tijd te rekken.

De vrouw staaarde haar aan. Haar lichaam stond scherp afgetekend tegen de skyline van New York, van achteren verlicht door duizend ramen, duizend levens die geleefd werden. Toen begon ze te lachen, een pijnlijk harde lach vanuit haar buik, en Mags was bang dat ze door de kracht van de terugslag van de rand zou vallen. Toen ze eindelijk klaar was met lachen keek ze weer uit over de stad. Het was alsof er een knop was omgezet en ze nu opnieuw dacht aan datgene wat haar had geroepen.

‘Ik heet Ava,’ zei ze. ‘Je zou weleens de enige in New York kunnen zijn die dat niet weet.’

Mags liep naar het muurtje en hees zich erop. Ze zwaaide haar benen eroverheen en ging naast Ava’s voeten zitten. ‘Rook je, Ava?’ vroeg ze.

‘Gadverdamme, nee.’

‘Jammer,’ zei Mags. ‘Dit zou er zo’n goed moment voor zijn. Je weet wel, nog een laatste sigaret voor je...’ Ze floot een lange, dalende toon en maakte een duikgebaar met haar hand.

‘Wacht eens even,’ zei Ava, terwijl ze op één been ging staan. ‘Is roken dan niet slecht voor je stem?’

Slecht voor je stem. Hoe vaak had Mags dat de afgelopen paar maanden niet gehoord? En niet alleen over roken, wat ze pas sinds kort weer deed, maar ook over alle andere dingen die ze sinds kort deed. Alsof haar stem het enige aan haar was dat het beschermen waard was, het enige wat ertoe deed.

‘Mijn man is vier maanden geleden doodgegaan,’ zei Mags en ze plukte aan de rand van het dekentje.

‘Weet ik,’ zei Ava. ‘Heb ik ergens gelezen.’

Mags’ benen werden koud van achteren door de betonnen rand. Onder zich zag ze een stel aan de stoepstand staan. Met hun armen om elkaar

heen probeerden ze een taxi aan te houden. Het leek zoiets alledaags, op een straathoek staan, samen uitgaan, weer naar huis gaan. Wat had ze weinig bij die dingen stilgestaan toen ze ze nog had. ‘Hij heette Sam. Hij was onze bassist.’

Ava duwde met haar teen tegen een steentje op de rand en liet het neerstorten op de stoep. Het stel, dat nog steeds in elkaar verstrengeld stond, zag niet dat het vlak bij hen neerviel. ‘Hoe ben je daaroverheen gekomen?’ vroeg ze.

‘Niet,’ zei Mags zonder aarzelen. ‘Eerlijk gezegd ben ik al dronken sinds de begrafenis.’

‘Wat inspirerend.’

‘Ik probeer niet inspirerend te zijn, ik vertel je gewoon de waarheid.’ Mags trok het dekentje strakker om zich heen. ‘Mijn man is dood en ik wilde ook dood. Maar ik ging niet dood. Ik ging weer aan het werk. Want dat is wat mensen doen. De ene voet voor de andere zetten en gewoon doorgaan.’

‘Dus je bent er wél overheen gekomen,’ zei Ava.

Was dat zo? ‘Dat weet ik niet zo zeker.’

‘Maar je bent hier.’

‘Ja.’ Onder hen maakte het stel zich van elkaar los. De vrouw lachte om iets wat de man zei. ‘Ik weet het niet. Ik weet niet of je ooit over zoiets heen komt. Het wordt een deel van je. Het verdriet zal altijd deel blijven uitmaken van wie je bent. Ik zal altijd de vrouw zijn die haar man aan kanker heeft verloren.’

‘Dan ben je tenminste iets.’ Ava begon haar been als een slinger heen en weer te zwaaien over de rand. Mags’ maag bewoog mee. ‘Ik ben niets! Zonder die dingen besta ik niet eens!’ Nog steeds op één been draaide ze zich om en ze maakte een handgebaar naar de rij camera’s die achter de glazen deuren op wacht stonden. Haar beweging bracht haar aan het wankelen en ze maakte een paar sprongetjes op haar standbeen, tot haar zwaaiende voet het beton terugvond.

Bijna automatisch greep Mags Ava snel bij de enkel. Haar huid voelde verrassend warm aan. ‘Ga even zitten. Zou ik me veel beter bij voelen.’

‘Ik ben degene die zelfmoord wil plegen,’ zei Ava, terwijl ze zich op de rand liet zakken. ‘Jij moet zorgen dat ik me beter ga voelen.’

Nu Ava naast haar zat, kon Mags eindelijk haar gezicht bekijken. Wijd uitstaande blauwe ogen, klein neusje, blozende wangen. Een baby. Met

een hartje dat onder de minste druk zou breken, met een fontanel die nog niet was dichtgegroeid. Maar toen Mags wat beter keek, zag ze de koppige stand van Ava's kin, het glinsterende staal in haar ogen, de taaie kracht in haar vingers om de rand van de reling. Zelfs nu ze huiverend op het balkon stond, was Ava zoveel sterker dan ze eerst had geleken. Toch was iets door dat alles heen gebroken.

'Jij bent niet niets,' zei Mags. 'Jij kunt alles worden wat je wilt zijn.'

Ava lachte. 'Kom nou. Probeer me dat maar niet wijs te maken. Je bent geen omroepbaas.'

'Sorry, ik heb nog nooit iemand letterlijk bij de rand van de afgrond vandaan proberen te praten.' Mags zweeg even. 'Komt het door een man?' vroeg ze en op een of andere manier wist ze het antwoord al.

Ava zei niets, trok alleen haar knieën op tegen haar borst. Boven op haar linkervoet zag Mags tientallen sneetjes in verschillende stadia van genezing, zo gelijkmatig verdeeld en afgemeten dat ze wel met opzet toegebracht moesten zijn. Wat hoger, vlak boven haar enkel op haar scheenbeen, zat een veel rauwere wond die gloednieuw leek te zijn.

Ava zag Mags kijken en legde haar hand op haar voet. 'Wil je me even mijn wijn aangeven?' vroeg ze met een knikje naar een glas dat een paar meter verderop op de rand stond. Mags gaf het haar zwigend aan, met een vage hoop dat ze genoeg zou drinken om buiten westen te raken, maar in plaats daarvan nam Ava het glas aan en goot ze het leeg over de rand van het balkon.

'Waarom doe je dat?' vroeg Mags.

'Dat leek iets wat ik moest doen.' Ava wees naar het stel, dat nu in een taxi stapte zonder iets gemerkt te hebben. 'Maar ik miste.'

Ze keek naar het glas in haar hand alsof ze daar ook mee ging gooien, maar zette het toen neer. 'Ze gaan waarschijnlijk toch allebei vreemd. Liefde bestaat niet in het echt.' Ze drukte steviger met haar hand op haar voet. 'Liefde is gewoon een woord. Mensen gebruiken het om je te manipuleren. Ze doen alsof liefde echt bestaat. Zo krijgen ze van je gedaan wat ze willen.'

Mags huiverde. 'Jezus. Wie heeft je zo gekwetst?'

'Tedereen.' Ava haalde haar hand van haar enkel. De wond was weer opengegaan en haar hand zat onder het bloed. 'Het geeft niet. Ik zal het wel verdiend hebben.'

'Geloof je dat echt?'

‘Nee. Ik weet het niet.’ Ze plukte lusteloos aan de wond. ‘Ik heb de mensen in mijn leven niet zo goed behandeld. Mijn ouders, mijn zus...’ Ze viel stil. ‘Maar zij mij ook niet.’

De lucht om hen heen leek in beweging te komen; er speelde een windvlaag door de franje aan het dekentje om Mags’ benen. ‘Wil je erover praten?’ vroeg Mags.

Ava schudde haar hoofd. Ze schoof een stukje met haar heupen naar voren, tot ze op de uiterste rand balanceerde.

‘Niet doen,’ zei Mags. Haar hart ging als een razende tekeer.

‘Weet je, jij bent niet alleen de vrouw die haar man aan kanker verloren heeft. Jij bent de beroemde zangeres.’

Langzaam begon Mags wat dichterbij haar toe te schuiven. ‘En jij bent Ava.’

‘Ava is niet echt. Ava bestaat alleen op televisie.’

‘Nee, het is de televisie die niet echt is. Dit is echt.’

‘Doet er niet toe.’

Een voet gleed schurend langs het muurtje naar beneden en Mags hoorde Ava’s adem stokken toen de zwaartekracht aan haar begon te trekken en haar vingers over het beton graaiden. Mags zag het voor zich: Ava die over de rand viel, Mags die in zwijgend afgrijzen toekeek hoe Ava’s lichaam uit het zicht verdween, een hand die te laat werd uitgestoken, een gil. Haar lichaam te pletter gevallen beneden op de stoep, haar armen en benen in vreemde hoeken, haar hart vermorzeld in haar borst.

Maar ze zaten er nog, met dat moment aan een zijden draadje voor zich, een fractie van een seconde waarin alles kon veranderen.

Mags pakte Ava’s arm met twee handen vast en trok haar naar achteren, zodat ze allebei op het balkon vielen. Toen ging Mags overeind zitten, beduusd van het geweld dat ze had gebruikt, van de brute kracht die in haar op was geborrelt. Ava was net een lappenpop geweest die na het speelkwartier in de opbergkist gegooid werd.

Mags ademde lang uit en stond op; de adrenaline raasde door haar aderen. ‘Ava?’ Ze keek naar haar gezicht, maar Ava had haar ogen dicht en ademde snel en oppervlakkig. ‘Shit.’ Ze wikkelde de deken los van haar schouders en spreidde die uit over Ava’s slappe lijf. Toen, met meer moeite dan ze had gedacht, tilde ze Ava in haar armen op en droeg haar naar de bank. Ze vroeg zich heel even af of ze het alarmnummer moest bellen, maar toen gingen Ava’s ogen knipperend open.

‘Je hebt kleinere borsten dan ik dacht,’ fluisterde ze.

Mags zette haar handen in haar zij. ‘Cameratruc. Daar zou jij alles vanaf moeten weten.’ Haar blik ging even ongerust naar de dichtstbijzijnde videocamera, maar die bleef donker, levenloos. Ze draaide zich weer om naar Ava. ‘Weet je, ik ben er zo klaar mee dat het altijd om een man gaat. Als je dan toch zo nodig zelfmoord moet plegen, doe het dan omdat je afgrijselijke angsten moet doorstaan, een soort innerlijke strijd tussen duister en licht of zo. Dat is tenminste interessante shit.’

‘Ik zal het onthouden voor de volgende keer,’ zei Ava.

Mags pakte een telefoon van de salontafel tussen hen in. ‘Is die van jou?’ vroeg ze. Ava knikte. ‘Als er een volgende keer komt, bel me dan. Dan help ik het je herinneren.’

Toen de telefoon tot leven kwam, verwachtte ze een schattig toegangsscherm te zien, met een hele reeks meldingen en op zijn minst een achtergrondfoto. Maar er was niets. Ava’s telefoon was bijna zo leeg als in de fabrieksinstelling. Zelfs haar contactenlijst was zo goed als leeg, met nog geen twaalf namen erin en bij de meeste stond het woord *LifeStyle* erachter. Mags voegde haar eigen naam en nummer toe en opende toen Ava’s fotoalbum. Er stond maar één foto in: van een veel jongere Ava en Val met nog een meisje en twee oudere mannen op een rotsachtig stuk strand met achter hen de zee. Ze keken alsof ze net uit de achtbaan kwamen – verwaaid, een beetje ongerust, misschien zelfs een beetje misse-lijk. Maar gelukkig.

‘Ik wist dat het niet echt om een man ging,’ zei Mags. Maar Ava was in slaap gevallen, met een arm over haar gezicht en haar borstkas zacht rijzend en dalend onder de deken.

Mags draaide zich om en liep terug door de gang. Ze was van plan geweest om haar kleren weer aan te trekken en weg te gaan, om op haar huizenhoge plateaulaarzen door onbekende New Yorkse straten terug te strompelen naar haar hotel. Maar toen ze de kamer binnenkwam, werd ze getroffen door de koelte en voelde ze zich aangetrokken door de rust en de stilte – de gordijnen die zachtjes bewogen in de luchtstroom bij het raam, de schaduwen die over de muren dansten, Vals gedempte adem. Voor deze ene nacht zou ze zich laten wegzakken in de stilte, zich in het donzen dekbed wikkelen en wegkruipen bij die perfecte, mooie jongen. Ze zou zichzelf toestaan om te denken aan de pijn van iemand anders – aan Ava, die vanbinnen kapot was van een of andere vent, die op een dag

zo veel andere dingen zou hebben om kapot van te zijn, en die toch verder zou kunnen.

Morgen zou ze de luiken weer dichtgooien. Morgen zou ze zichzelf weer wapenen tegen alle zachte, tere, mooie dingen die haar ondergang dreigden te worden.

Maar vannacht zou ze hier blijven.

Ava

Maart 2009

HIWTHI S01E01:
The Hart of the Matter

‘We willen jullie iets vertellen,’ zei David Hart en hij legde zijn arm op de rugleuning van de stoel waar zijn man Bryce op zat.

Ava nam een slokje water en keek over haar glas heen achterdochtig naar haar twee vaders. Ze zaten in haar favoriete restaurant, Smalls, waar ze alleen piepkleine versies van gewoon eten serveerden. Ze had haar lievelingsgerecht besteld, Micro-roni met Kaas, opgediend in twintig eenhappsporties op twintig keramische lepels. Ze was dol op de precisie van dat alles, de vooraf vastgestelde porties, de perfecte omlijsting. Bovendien hoefde ze zich geen zorgen te maken dat ze zou knoeien.

Val en Eden, haar jongere broer en zus, waren ook gek op Smalls, ook al klaagde Val altijd dat zijn vier kleine hamburgers nooit zo groot waren als een gewone en dat ze altijd vergaten de uien weg te laten. Haar vaders vonden Smalls verschrikkelijk – David omdat hij nu eenmaal van grote, uitbundige en chaotische dingen hield en Bryce omdat hij het hele idee gewoon stom vond. Toch zat Bryce nu voorzichtig aan een pizza zo groot als een Oreo-koekje op een stokje te knabbelen en had David het eerste van zijn drie shotglaasjes Petite Franse Uiensoep al achterovergeslagen, waarbij hij ‘*Santé!*’ riep voor hij ze in zijn keelgat goot. In zijn baard hingen dunne draadjes kaas. Wat kon dat allemaal te betekenen hebben, had Ava zich afgevraagd. Nu ze de bezorgdheid in Bryce’ ogen zag en het hoopvolle optimisme in die van David, wist ze het. Er was slecht nieuws.

‘Goed nieuws!’ zei David. ‘We gaan verhuizen!’

Alle drie de kinderen kreunden.

‘Nee, verhuizen!’ zei Val. ‘Dat is echt kak.’

‘Ja, echt kak,’ echode Eden. ‘Echt vét kak.’

Ava zei niets. Davids gezicht was een komma, geen punt, en Bryce legde zijn lange, tengere vingers op zijn pols terwijl hij wachtte op de volgende zin. Ze wist dat het niet om zomaar een verhuizing naar een ander penthouse ging, of naar een ander gebouw, of zelfs naar buiten de Upper West Side – naar een plek waar Ava een auto nodig zou hebben om na school Italiaans ijs te gaan eten met haar vriendinnen, wat op dit moment het allerbelangrijkste was in haar twaalfjarige leven. Ze pakte haar vierde lepeltje Micro-roni en zwaaide het als een dirigeerstokje door de lucht, om David aan te sporen verder te gaan.

‘En nu komt het leuke,’ zei David, die achteroverleunde in zijn stoel en zijn hand op zijn grote buik uit het midwesten legde, met zo veel gespeeld enthousiasme op zijn gezicht dat Ava kon zien dat wat er nu kwam helemaal niet het leuke was. ‘We gaan ook een nieuw bedrijf beginnen.’

‘Wat voor bedrijf?’ vroeg Ava.

Een dramatische stilte. Toen: ‘Een bed and breakfast.’ David zei het met een luide toneelstem, en hij zette zijn borstkas op zoals altijd wanneer hij een show voor hen opvoerde. Dit was de David van Broadway, de David die danste en zong, de David bij wie de show altijd doorging. Ava haatte die David. Ze had veel liever de David die op zondag puzzelde in zijn pyjama, de David die een superfanatieke Mario Kart-racer was, de David die in de badkamer *The Lion King* naspeelde met zeepjes. Pápa David.

‘Een bed and breakfast, dat is toch ongelofelijk?’ ging David verder. ‘Hij zit in een prachtig oud, historisch huis dat vroeger van een rijke scheepsbouwer was. De vorige eigenaars zijn pas overleden en het leek ons een fantastische kans.’

‘Stoppen jullie dan met acteren?’ vroeg Ava sceptisch. Dat leek ondenkbaar. David had een paar maanden eerder een succesvolle rol als Brick in een Broadway-reprise van *Cat on a Hot Tin Roof* afgerond en Bryce was wekenlang gastpresentator geweest van een latenightshow waarvan de vaste presentator voor de zevenmiljoenste keer in een afkickcentrum zat. Ze hadden vorig jaar nota bene drie weken achter elkaar op de cover van het tijdschrift *Celebrity* gestaan, waarvan een keer met het hele gezin. Vijf stralende, blijde, multi-etnische gezichten dicht bij elkaar voor de skyline van New York, een baken van hoop en tolerantie in een koude, cynische wereld. Dat was althans de kop geweest van de

journaliste die hooguit drie minuten had doorgebracht met Ava, Val en Eden.

De lucht tussen haar vaders knetterde van de spanning. ‘Niet echt,’ zei Bryce. Hij legde zijn handen gevouwen in zijn schoot en keek over haar hoofd heen, een oude interviewtruc om iedereen te laten denken dat je helemaal opging in degene die je aan het interviewen was terwijl je hem of haar in werkelijkheid niet kon aankijken. Ava had Bryce geholpen om dit te oefenen voordat hij gastpresentator van *The Cynthia Show* werd, dus herkende ze alle tekenen: de opgetrokken wenkbrauwen, de op elkaar geperste, dunne lippen, de kaarsrechte rug. Haar twee vaders konden haar geen van beiden iets wijsmaken. ‘Het is een beetje een lang verhaal.’

‘Ik heb alle tijd,’ zei Ava en ze legde haar lepel neer en sloeg haar armen over elkaar. Val en Eden deden haar na. Haar vaders keken de tafel rond en lieten hun blik toen weer op Ava rusten, want ze wisten dat haar broer en zus haar altijd zouden volgen.

‘We hebben het huis niet echt zelf gekocht,’ zei David langzaam. Hij keek snel om zich heen of er iemand in het restaurant meeluisterde en boog zich toen naar voren. ‘Jullie kennen het LifeStyle Network wel, hè?’

‘Die zender met al die klote-realityprogramma’s?’ vroeg Val.

‘Valhalla!’ zei Bryce. ‘Let op je woorden.’

‘Maar daarnet mocht ik wel “kak” zeggen!’ zei Val, terwijl hij de bovenste helft van zijn laatste burgertje af haalde en een vies gezicht trok. ‘Ik wist dat er ui op zou zitten.’

Bryce draaide zijn hoofd scherp naar links om David boos aan te kijken over de rand van zijn bril – zijn *hoe durf je*-blik, die meestal voor de kinderen werd bewaard. ‘Ik zei toch dat “kak” al een halve vloek is,’ zei hij met opeengeklemd kaken. ‘Voor je het weet zet hij al zijn zinnen kracht bij met het f-woord.’

‘Wat is een f-woord?’ vroeg Eden bezorgd.

‘Niets, lieverd,’ zei David. Toen, tegen Val: ‘Ja, die zender met al die... slechte realityprogramma’s.’ Hij haalde diep adem en het was alsof hij de lucht rechtstreeks uit Ava’s longen zoog. ‘De studiobazen hebben het verstandige besluit genomen om te stoppen met slechte realityprogramma’s en fantástische realityprogramma’s te gaan maken. Waaronder een-tje over een superleuk echtpaar uit New York, dat hun acteercarrière in New York besluit op te geven om een bed and breakfast te beginnen, met hulp van hun drie schattige kinderen. Het is een kruising tussen *Jon and*

Kate plus 8, The Simple Life en *Queer Eye for the Straight Guy*. Een echt feelgood-familieprogramma voor deze tijd!

Uit een tas die aan zijn rugleuning hing haalde hij een dikke stapel papieren tevoorschijn en legde die met een zwierig gebaar voor zich op tafel. Op de voorkant stond een plaatje van wat misschien wel het lelijkste peperkoekhuisje van de wereld was. Het was roze en roomwit van kleur en er stond een enorme boom naast met een houten schommel aan een dikke tak. De letters erboven waren zo krullerig en cursief dat Ava ze niet eens kon lezen. Onderaan, in gewone letters, stond *Seizoen 1, Aflevering 1*.

‘Het heet *Home Is Where the Hart Is*,’ zei David trots en er brak een brede grijns door op zijn gezicht.

Niemand zei iets. Val en Eden, nog altijd met hun armen over elkaar, zaten roerloos aan tafel. Ava pakte een lepelkje Micro-roni en stak het in haar mond. Ze liet haar tanden hard langs het porselein schrapen toen ze het lepelkje langzaam weer naar buiten trok en staarde haar ouders aan.

Davids glimlach werd breder; met zijn handen maakte hij cirkelbewegingen over de stapel papier voor zich, alsof het een showroommodel was, en hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘*Home Is Where the Hart Is?* Dus met Hart in plaats van *Heart*, snap je?’ Hij gaf Val een klopje op de rug. ‘Snap je, jongen?’

‘Volgens mij snappen ze dat wel, David,’ zei Bryce.

‘Ik snap het niet,’ zei Eden. Ze staarde Bryce met grote, verwarde ogen aan. Ava pakte haar hand en kneep er even in. De huid van de duim die altijd in haar mond zat, was klam en gerimpeld. Ondanks alle smeersels tegen duimzuigen, handschoentjes, pleisters en zelfs een antiduimbeugeltje was ze hardnekkig blijven duimen, totdat het zo bij haar was gaan horen dat het niet eens meer opviel. ‘Ik snap het niet, papa.’

Val leunde achterover in zijn stoel en blies een haarlok van zijn voorhoofd. ‘Een realityshow? Echt? Dus dan gaan ze ons... wat, vierentwintig uur per dag filmen?’ Hij stak zijn vinger in een plasje ketchup dat lag te stollen op zijn bord en likte hem af. ‘Zelfs op school?’

‘Dat hangt van jullie af,’ zei Bryce en hij legde zijn handen weer gevouwen in zijn schoot. Hij hield zijn lichaam helemaal stil; alleen aan de kleine trilling naast zijn oog was te zien dat hij toch niet zo rustig was. ‘Jullie kunnen net zo veel of zo weinig meedoen als jullie zelf willen.’

‘Nou, binnen redelijke grenzen dan,’ zei David. ‘Als jullie thuis zijn, verwachten ze wel volledige toegang.’

‘Volledige toegang? Dus ook op de wc en zo?’

‘Zoals ik zei, binnen redelijke grenzen.’

Ava liet Edens hand los. Ze slikte haar Micro-roni, waar ze de hele tijd op had zitten kauwen, door op een manier die hopelijk irritant was. ‘En wat is de zoete aardappel?’ vroeg ze.

‘O, lieverd,’ zei David. ‘Die is er niet.’ Hij aaide over de rug van haar hand.

Ava kromp ineen en trok haar hand weg. ‘Ik vroeg: wat is de zoete aardappel?’

Haar vaders hadden bijna net zo’n hekel aan slecht nieuws vertellen als Ava aan zoete aardappel had. Al sinds ze klein was, gebruikten ze dat als codewoord wanneer ze haar iets vervelends moesten vertellen – meestal, net als de zoete aardappel, verpakt in iets romigs of gefrituurds, iets heel lekkers, maar soms werd hij ook gewoon achter de andere, minder vieze groenten gelegd. Haar vaders hadden het nieuws van de verhuizing en het tv-programma te makkelijk weggegeven. Er moest nog iets zijn.

‘Nou...’ David probeerde Bryce’ blik te vangen, maar die staaarde naar zijn bord met gefronste wenkbrauwen en een diepe zorgrimpel op zijn voorhoofd. ‘Weet je, als ik het zo zeg klinkt het echt als een zoete aardappel, terwijl het eigenlijk een mooi, fris radijsje is, uitgesneden in de vorm van een tere roos...’

‘Oh my god, pap, zeg het gewoon!’ zei Ava.

David leunde naar voren over de tafel en ze bogen zich allemaal naar hem toe, alsof hij het geheime ingrediënt in zijn moeders *köttbullar* ging onthullen. ‘De bed and breakfast,’ zei hij op geofefende, goed verstaanbare fluisterton, ‘staat in Nova Scotia.’

Je kon een speld horen vallen. Rond de tafel staaarden drie vragende gezichten strak naar David en Bryce, alsof er slangen uit hun oren kropen. Ava knipperde langzaam met haar ogen en voelde haar oogleden over krukdroge oogbollen schuren. Rechts van haar hoorde ze Val een weg-schietgebaar met zijn nagels maken, wat een *krts-krts-krts*-geluid maakte, en na een tijdje schoot haar arm uit en legde ze haar hand op de zijne. David glimlachte nog breder en maakte kleine, bemoedigende cirkels met zijn nog altijd uitgestrekte armen.

‘O, kom op nou, David,’ zei Bryce. ‘Ze weten niet eens waar Nova Scotia ligt.’

David liet zijn armen vallen. ‘De grote fout van ons schoolsysteem...’ bulderde hij en hij trok zijn schouders naar achteren om te beginnen aan een verontwaardigde toespraak. Ava rolde met haar ogen.

‘Pap. Papa. We weten waar Nova Scotia ligt.’ Dat was ook zo, althans vaag. Ze wist wel dat het niet in New York lag, of in Los Angeles, of zelfs in New Hampshire. Maar lag het in... kon het liggen in... was het misschien... Canada?

‘Ik niet,’ zei Eden zacht en ze begon te huilen.

‘En hoe gaat het hier?’ vroeg de ober, die ineens aan hun tafel verscheen.

‘Heel goed,’ zeiden David en Bryce tegelijk. Ava keek naar haar bord, waar nog twaalf lepeltjes Micro-roni op lagen. Twaalf, dacht ze. De leeftijd die ik had toen er een eind aan mijn leven kwam. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, keek haar vaders aan en nam zich plechtig voor deze dag nooit te vergeten.

Twee weken later speelden ze de scène bij Smalls voor de camera na. Ze deden de ene na de andere take, terwijl Ava’s Micro-roni koud lag te worden op haar bord. ‘Het hoeft niet precies hetzelfde te gaan,’ zei Antonio, de producer. Hij trok zijn petje dieper over zijn ogen. ‘Probeer gewoon het gevoel te vangen, zeg maar.’

Het gevoel, zeg maar. Ava voelde haar ribbenkast verstrakken rond haar laatste beetje goede wil. Ze haatte hem nu al, met zijn overdreven, gespeelde cool-vaderlijke uitstraling. ‘Wat stom!’ zei ze. ‘Ik dacht dat dit reality moest zijn.’

‘Het is ook reality, lieverd,’ zei David. ‘Dit is echt gebeurd, weet je nog?’

‘Natuurlijk weet ik dat nog,’ zei ze. ‘Alsof ik het moment dat jullie mijn leven kapotmaakten zou kunnen vergeten.’

David deed zijn mond open, maar deed hem weer dicht toen Antonio naar hem toe kwam en iets op een klembord schreef. ‘Nog één take. We willen het uit nog een andere hoek hebben. We doen het vanaf Valhalla’s tekst.’

‘Gewoon Val,’ mompelde Val.

‘Sorry, Val.’ Antonio klopte hem op de schouder. ‘Even voor alle duidelijkheid. Val, en Eden, toch? Gewoon Eden?’ Eden knikte en giechelde.

Hij draaide zich om naar Ava. ‘En jij heet Ava, toch?’ Hij sprak het uit met twee a’s.

‘Ee-va,’ zei ze, met overdreven veel nadruk op de e-klank. ‘Zoals ieder normaal mens meteen zou begrijpen.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op, maar zei niets. ‘Vanaf Vals tekst.’ Hij keek even naar Javier, de cameraman – ‘Camera loopt!’ – en zwaaide snel met zijn vinger naar Val.

‘Een realityshow?’ zei Val, met een stijve, onnatuurlijke stem. ‘Serieus? Ze gaan ons, wat, vierentwintig uur per dag filmen? Zelfs op school?’

‘Dat hangt helemaal van jullie af,’ zei Bryce en hij klopte op Vals hand. Hij was een toonbeeld van warme ouderlijke betrokkenheid. ‘Jullie kunnen zo veel of zo weinig meedoen als jullie zelf willen.’

‘Binnen redelijke grenzen dan,’ zei David luid, met een stem die duidelijk geoeffend was om de verste uithoeken van een hol theater te bereiken. Ava kromp ineen. ‘Als jullie thuis zijn, verwachten ze wel volledige toegang.’

‘Volledige toegang? Dus ook op de wc en zo?’

‘Zoals ik al zei, binnen redelijke grenzen.’

Ava kauwde methodisch op haar Micro-roni. ‘Dus,’ zei ze droog, ‘wat is de zoete aardappel?’

‘Stop!’ riep Antonio. ‘Ava, lieverd, we hebben het script veranderd. Je moet voor ons zeggen: “Waar zit het addertje onder het gras?”’

Ava legde haar lepel neer. ‘Het is geen script! Het is wat ik zei! Ik zei: “Wat is de zoete aardappel?” Dat is hoe het ging.’ Ze keek boos naar David, die op de camera van zijn telefoon zijn baard inspecteerde. ‘Dat is reality!’

‘Maar het is ook iets wat onze kijkers niet zullen begrijpen,’ zei David, terwijl hij zijn kam weer in zijn zak stopte. ‘En we hebben nu niet de kans om het uit te leggen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Ava. ‘Waarom kunnen we niet zo’n stom biechtstukje recht in de camera doen?’

Antonio had uitgelegd dat dat ook een onderdeel van het programma zou zijn: korte stukjes waarin ze recht in de camera zouden praten, om de actie in ‘real life’ wat meer context te geven. Voor Ava’s eerste biecht voor de camera had ze geprobeerd het gedicht ‘Papa’ van Sylvia Plath helemaal op te zeggen. Toen ze bij de regel ‘Elke vrouw is dol op een fascist’ kwam, had Antonio gezegd dat Javier de camera moest uitzetten.

Achteraf had ze zichzelf daar misschien geen dienst mee bewezen.

‘Daar gaat het niet om,’ zei Antonio. ‘Het is niet iets wat lekker zal sporen.’

‘Lekker sporen? Wat betekent dat nou weer?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het is te schattig,’ zei hij. ‘Kinderachtig.’

Ava balde haar vuisten en probeerde haar boosheid in te houden. ‘O, zeker omdat dit allemaal echt een volwassen expressie van kunstzinnig belang is.’

‘Jongedame,’ zei David met lage stem. ‘Let op je woorden.’

‘Het geeft niet,’ zei Antonio. ‘We moeten haar zichzelf laten zijn. Als zij graag de bijdehante zeikerd wil uithangen...’

‘Zeurpiet,’ zei Bryce, met een blik op Eden.

‘Sorry, zeurpiet.’

Ava zuchtte en duwde een pluk haar van haar voorhoofd. Ze hoopte dat ze losjes en onverschillig overkwam, maar vanbinnen brandde ze van woede. Hoe durfde hij een stukje van hun echte, werkelijke familiegeschiedenis uit te wissen? En hoe durfde hij haar kinderachtig te noemen? Als er iets kinderachtig was, was het deze hele schijnvertoning! ‘Mij best,’ zei ze. ‘Als jij denkt dat tv-kijkers te stom zijn om de dingen te begrijpen zoals ze echt zijn gegaan, maak ik ze met alle plezier wat makkelijker voor je.’

‘Fijn,’ zei Antonio. Hij draaide zich om naar Javier. ‘We doen nog een take.’

Ava sloot haar ogen. Hier zat ze dan, in een van de meest trendy restaurants in New York, het moment na te spelen waarop ze ontdekte dat ze nooit meer zou terugkomen in het meest trendy restaurant van New York. En ze kon er helemaal niets aan doen.

Lees verder in *Famous*

Eerste druk februari 2020

Oorspronkelijke titel *Every Little Piece of Me*

Copyright © 2019 Amy Jones, by arrangement with The Cooke Agency International, CookeMcDermid, and Marianne Schönbach Literary Agency. Originally published by McClelland & Stewart.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp en -illustratie Splendid Grafisch Ontwerp

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4898 9

ISBN e-book 978 90 261 4899 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.